

[Justitsministeren.]

Det er ikke noget kommunalt Anliggende, hvorledes et Lands Politi skal være. Det undrer vel ogsaa det ærede Medlem at se, at Købstadforeningen, som i særlig Grad skulde tage sig af Kommunernes Anliggender, ikke — mig bekendt — har været utilfreds med dette Lovforslags Princip eller har rettet nogen Henvendelse desangaaende, lige saa lidt som dette, saa vidt jeg husker, er sket fra andre kommunale Foreninger. Det er heller ikke sket inden for det Parti, jeg tilhører, og som dog i høj Grad rummer Folk, der netop har lagt deres Hovedarbejde inden for Kommunerne. Det er derfor vist et ganske misvisende Angreb at sige, at denne Ordning, en Rationalisering af Politiet, i mindste Maade tilsigter eller vil faa til Virkning at svække Kommunernes Selvstyre — medmindre det ærede Medlem tænker paa den Omstændighed, at Kommunerne har haft en vis Indflydelse paa, hvem der ansættes i Politiet; men dette har ikke altid, ud fra et rent sagligt Synspunkt, været heldigt udført. Det er muligt, at vedkommende har staaet i et særlig godt Forhold til Befolkningen, men han har samtidig ofte staaet i et meget løst Forhold til, hvad der vedrører Politidannelse eller Politikendskab.

Det ærede Medlem udtrykte Frygt for, at Lovforslaget vilde ende ikke i et Enhedspoliti, men i et Uenighedspoliti, og han henviste i saa Henseende til Forhandlingerne paa Politikongressen forleden. Han mente om disse paa Grundlag af Referatet i „Politiken“, som han undtagelsesvis syntes at interessere sig for, at Episoder af den Art hverken tjente mig eller Politiforbundet til Ære. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener. Nu skal jeg fortælle ham ganske kort, hvad der foregik. Der foregik en fuldkommen saglig Forhandling, hvor først Formanden for Politiforbundet skildrede Bestyrelsens Arbejde for at gennemføre Forbedringer i Forslaget, og hvor derefter jeg skildrede, hvorfor Forslaget var kommet til at se ud, som det gør, og jeg maatte her i et vist Omfang henvise til Finansministerium og Lønningsraad. Formanden var saa elskværdig at fremsætte nogle Udtalelser, der, saa vidt jeg erindrer, gik ud paa, at Ansvar laa disse andre Steder. For at det ikke skulde se ud, som om jeg ikke vilde

tage mit eget Ansvar for Lovforslaget, svarede jeg saa, at jeg havde jo baade det formelle og det reelle Ansvar for Ordningen, og selv om det selvfølgelig lønningsmæssigt fik en mere sagkyndig Behandling i Lønningsraadet og Finansministeriet end i et enkelt Fagministerium, var min Magt dog naturligvis saa stor, at hvis jeg overhovedet ikke mente det forsvarligt at gaa med, vilde jeg kunne standse Forslaget. Derefter tog Formanden Ordet og bad mig om i Henhold til Politiforbundets Opfattelse af særlig Lønordningens Mangelfuldhed at ville standse Forslaget. Da jeg dertil svarede: Nej, det vilde jeg ikke, var der enkelte, som, efter hvad jeg senere har hørt, ikke var egentlige Deltagere i Ombudsmødet, der raabte fy. Jeg spurgte saa, hvem eller hvad de raabte fy af, og tilføjede, at naar jeg ikke mente at ville lade være med at gennemføre Forslaget, var det, fordi jeg efter mit Kendskab til de finansielle og politiske Forhold ikke regnede med at kunne faa mere ud af det ved at vente. Det var, hvad der foregik. Derefter afsluttede Formanden med nogle elskværdige Udtalelser til mig, og jeg ligeledes til ham. Det var virkelig et rent og skært sagligt Spørgsmaal, det drejede sig om, nemlig om det var muligt at ændre ved den Lønordning, som efter Lønningsudvalgs, Lønningsraads og Finansministeriums Behandling af Sagen er gennemført.

Hvorfor denne Episode ikke skulde tjene mig til Ære, forstaar jeg ikke. Det vilde ikke tjene mig til Ære, hvis jeg ikke havde taget min Del af Ansvar for, hvad der er sket, men alene ladet dette hvile paa Lønningsraad og Finansministeren, som ikke var til Stede. Jeg antager, at det ærede Medlems Æresbegreber i saa Henseende falder sammen med mine, og at han derefter vil tage disse Udtalelser tilbage. Ud fra det ærede Medlems Betragtninger finder han, at det er dobbelt betænkeligt under Hensyn til denne Uenighed at gennemføre den foreslaaede Ordning. Det forstaar jeg ikke rigtigt. Hvis man mener, at noget er rigtigt, bør man vel ikke lade være at gennemføre det, fordi man muligvis vilde kunne blive mere populær ved at love noget, der ikke kan gennemføres. Hvis man her i det høje Landsting ligesom i det høje Folketing og ligesom jeg er